

Sygn. akt V KK 399/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący)

SSN Rafał Małarski (sprawozdawca)

SSN Andrzej Ryński

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Jacka Radoniewicza,
w sprawie **M. W.**

oskarżonego z art. 107 § 1 k.k.s. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 5 grudnia 2018 r.,

kasacji, wniesionej przez Naczelnika [...] Urzędu Celno-Skarbowego we W.

na niekorzyść oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Ś.

z dnia 13 czerwca 2018 r., sygn. akt IV Ka [...],

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 27 lutego 2018 r., sygn. akt II K [...] i umarzającego postępowanie,,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę
Sądowi Okręgowemu w Ś. do ponownego rozpoznania
w postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Z., wyrokiem z dnia 27 lutego 2018 r., skazał M. W. na karę grzywny w ilości 130 stawek dziennych, każda w wysokości 100 zł, za to, że 7 października 2015 r., jako osoba zajmująca się sprawami gospodarczymi D. Sp. z o.o., urządzał i prowadził gry hazardowe wbrew art. 3, art. 6 ust. 1, art. 14 ust. 1 w zw. z art. 2 ust. 3 i art. 23a ustawy z 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (dalej: u.g.h.), to jest za przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. Sąd Okręgowy w Ś., po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2018 r. apelacji oskarżonego, uchylił pierwszoinstancyjny wyrok i – na podstawie art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. – umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego na niekorzyść oskarżonego złożył Naczelnik [...] Urzędu Celno – Skarbowego we W., zarzucając: 1) rażąco obrazę przepisów postępowania, to jest art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., przez wadliwe przyjęcie istnienia powagi rzeczy osadzonej wskutek skazania oskarżonego wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z 26 kwietnia 2017 r., II K [...], za urządzenie gier na automatach w imieniu M. Sp. z o.o. i P. Sp. z o.o. w okresie od 3 września 2015 r. do 27 czerwca 2016 r., zakwalifikowane z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.; 2) rażąco obrazę prawa materialnego, to jest art. 6 § 2 k.k.s., przez błędne zastosowanie do przestępstwa skarbowego konstrukcji czynu ciągłego, podczas gdy występek ten jest przestępstwem trwałym; 3) naruszenie art. 632 pkt 2 k.p.k. przez obciążenie Skarbu Państwa kosztami sądowymi w sytuacji braku podstaw do umorzenia postępowania. W konsekwencji autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Ś. do ponownego rozpoznania.

Stanowisko skarżącego zyskało wsparcie obecnego na rozprawie kasacyjnej prokuratora Prokuratury Krajowej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna.

Rozważania nad zarzutem pierwszym (obraza prawa procesowego), któremu skarżący słusznie przydał kluczowe znaczenie, wypadało poprzedzić krytycznym odniesieniem się do zarzutu drugiego (obraza prawa materialnego), pozostawiając

z oczywistych względów bez komentarza zarzut trzeci (naruszenia art. 632 pkt 2 k.p.k.). Trudno nie dostrzec, że zarzut obrazy art. 6 § 2 k.k.s. skierowany został w istocie przeciwko wyrokowi Sądu Rejonowego w O. z 26 kwietnia 2017 r., a więc orzeczeniu, które stanowiło dla Sądu odwoławczego podstawę do przyjęcia przeszkody procesowej określonej w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. Tylko dla porządku warto zaznaczyć, że przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s. ma charakter trwały, bowiem ujęte zostało jako utrzymywanie – choćby na odcinku jednego dnia – pewnego stanu rzeczy, który rozciąga się na okres od zapoczątkowania takiego stanu do jego zakończenia. Oznacza to, że instytucja czynu ciągłego przewidziana w art. 6 § 2 k.k.s. nie może być stosowana do przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 k.k.s.

Przechodząc do zagadnienia poruszonego w zarzucie pierwszym, trzeba wyraźnie stwierdzić, że wprowadzie zarzucany w niniejszej sprawie czyn, dokonany w dniu 7 października 2015 r., mieścił się w okresie kryminalnej aktywności oskarżonego przyjętej w sprawie, która zakończyła się wyrokiem skazującym Sądu Rejonowego w O. z 26 kwietnia 2017 r. (czas popełnienia tego czynu ustalono od 3 września 2015 r. do 27 czerwca 2016 r.), to jednak nie sposób było uznać, że obu przestępczym zachowaniom towarzyszył jeden wspólny zamiar. Oskarżony wszak realizował swój proceder w sposób przypadkowy, w zależności od nadarzającej się okazji, w różnych miejscach (nierzadko znacznie od siebie oddalonych) i bez z góry ustalonego planu. Za każdym razem tworzył w ten sposób nowe warunki do popełniania poszczególnych przestępstw skarbowych i za każdym razem występował u niego odrębny zamiar. Inaczej rzecz ujmując, zachowania oskarżonego, który nie posiadał koncesji na prowadzenie kasyna, polegające na urządzaniu gier na automatach w różnych lokalach i miejscowościach, stanowiły każdorazowo – od strony prawnokarnej – odmienne czyny inspirowane odmiennymi zamiarami.

Taki punkt widzenia, na kanwie zbliżonych stanów faktycznych, prezentował kilkakrotnie Sąd Najwyższy (zob. np. wyroki SN z 19 września 2018 r., sygn. akt V KK 415/18 i V KK 419/18). Wyrażone w tych judykatach poglądy prawne zyskały w pełni uznanie w oczach składu rozpoznającego niniejszą sprawę.

Z tych racji, skoro nie wchodziła w rachubę tożsamość czynów będących przedmiotem obu spraw karnych skarbowych, a więc nie mogło być mowy o wystąpieniu *in concreto* negatywnej przesłanki procesowej w postaci rzeczy osądzonej (*res iudicata*), Sąd Najwyższy – stwierdzając rażące i mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku naruszenie przepisów wskazanych w zarzucie pierwszym (art. 523 § 1 k.p.k.) – wydał rozstrzygnięcie kasatoryjne (art. 537 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.).

Sąd odwoławczy ponownie rozpoznający sprawę związany będzie przedstawianymi zapatrywaniami prawnymi (art. 442 § 3 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 518 k.p.k.).